

olympischdagboek

Ik merk dat veel buitenlandse meiden me ontlopen

De LC volgt richting de Olympische Spelen van Londen zes Friese, of in Friesland opgeleide, sporters, in 36 dagboeken. Vandaag het 27ste deel, de vijfde bijdrage van zeilster Marit Bouwmeester.

„Mijn bijdrage komt dit keer van Mallorca. Hier zijn we vanwege de Sofia Cup die maandag start. Het is

een serie die ik nog nooit gewonnen heb en waar ik zeker goed wil presteren, maar we gebruiken het vooral als training. Net als in Australië en Miami probeer ik de dingen waarop we hebben getraind in een serie bij elkaar te brengen.

Ook hier weer typische omstandigheden. Zo'n beetje alle windvariaties. Dat is goed om te ondergaan.

Het heeft momenteel weinig zin in Weymouth te trainen. Daar zijn de omstandigheden nu anders dan tijdens de Spelen. Dan vind ik het prettiger hier te zijn. Goed weer én racen! Die heb ik nodig om in het ritme te blijven, maar ook om mijn adrenaline kwijt te kunnen. Lekker scherp varen, zien of alles in de praktijk werkt zoals ik het heb getraind.

Ik werk sinds kort samen met Claire Blom. Ze is een dochter van Max Blom, de Regenboog-

„Vroeger, in mijn droomwereld, dacht ik dat je als wereldkampioen nooit een wedstrijd zou verliezen, maar dat is natuurlijk niet zo.” FOTO SIETSKÉ BOUMA

zeiler. Claire heeft aangeboden zich tot de Spelen volledig in dienst te stellen van mij. Van dat

aanbod maak ik ontzettend graag gebruik. We kennen elkaar goed; toen Claire nog in de race

was voor het olympisch ticket hebben we in Scheveningen een appartement gedeeld. Ze is een

‘Claire moet mij spiegel voorhouden’

goede vriendin, maar wat minstens zo belangrijk is: ze is supersnel.

We komen net terug van een training waarin ze me er aardig af heeft gevaren. Die functie heeft Claire: mij een spiegel voorhouden. Dat houdt me scherp, daar denk ik dan goed over na en zo nodig bespreken we dat met de hele staf.

Vroeger, in mijn droomwereld, dacht ik dat je als wereldkampioen nooit meer een wedstrijd zou verliezen, maar dat is natuurlijk niet zo. Zeilen is hoe dan ook geen sport waarin je voortdurend de snelste kunt zijn, dat is door de variabele omstandigheden gewoon onmogelijk.

Winnen is niet vanzelfsprekend. Dat is bijvoorbeeld na een training met Claire goed om te beseffen. Vroeger kon ik ‘down’ worden van zoiets, maar die tijd heb ik gehad. Als ik me goed voel, verwerk ik het zelf. Als ik over iets twijfel, leun ik zwaarder op mijn begeleiders. Ook zij kijken elk moment van de dag waar verbetering mogelijk is.

Het gaat echt om details, maar al worden de stapjes vooruit steeds kleiner, het is vereist om kritisch

te blijven. Niet alleen in het varen, maar ook bijvoorbeeld in de keuze voor de sportdrank of de loopschoenen. Alles telt.

Ik merk dat veel buitenlandse meiden me gaan ontlopen. Je zou denken dat ze juist wel met de wereldkampioen willen trainen, maar ze zeggen op het laatste moment af of willen gewoon niet meer. Ze trekken zich terug, soms ook omdat ze nog met de kwalificatie bezig moeten. Ik wil daar niet afhankelijk van zijn en ook daarom is Claire enorm belangrijk.

Maar wereldkampioen of niet: ik ben hartstikke trots dat ik Fries sportvrouw ben geworden. Super! Ik kon niet bij de uitreiking zijn, maar ik heb begrepen dat mijn moeder het goed heeft waargenomen.

Ze wordt er onderhand bedreven in. Ik heb het gevolgd, zoals ik altijd dagelijks het nieuws wil meepikken. Je bent enorm gefocust op jezelf, maar dat betekent niet dat ik oogkleppen draag. Zoiets als met prins Friso en de ramp met die Belgische bus, dat volg ik en het doet me echt wat.”